

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 8 Αὐγούστου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 89

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. —
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΑΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματσοσῶμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΔΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Ἐν τῇ μονῳσί τοῦ δωματίου τῆς, ἐσκέπτετο ἀενάως τὴν μεγαλοπρεπῆ ἑπαυλιν τῶν Καρδένων, ἔνθα διήλθε τὰ πρῶτά τῆς ἔτη ἐν πλούτῳ καὶ λατρείᾳ.

Ἀνεπόλει τὴν τρυφερότητα τοῦ πατρός τῆς πρὸς αὐτήν, τὸ μῖσός τοῦ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἣτις τὸν ἠπάτησε, καὶ τὴν περιφρόνησιν τοῦ πρὸς τὸ νόθον, ὅπερ ἔκλεπτε τὸ ὄνομά τοῦ· ἔπειτα ὅλας τὰς ἡδονὰς τῆς πρώτης νεότητός τῆς καὶ τὴν φοβερὰν λύσιν, ἣτις τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν ἄβυσσον.

Ἐνεθυμῆτο ὅτι ἦτο πλησίον τῆς Ἀθῆνης, ὅπου ὑπῆρχεν ἡ οἰκία, ἔνθα ἀπέθανεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ τῆς μετὰ τὴν πλήρη ἐξομολογήσιν τῆς, ἐν τῇ κλίνῃ τῆς ὀδύνης, ἔνθα κατέκειτο, καὶ τὸν κίνδυνον, εἴ οὐ ἐσώθη ὑπὸ τοῦ γενναίου, τοῦ ἀγροίκου ἀνδρός, οὐτινος ἦτο σύζυγος, καὶ ὁ ὁποῖος τὴν ἐλάτρευεν, ἀλλ' ὅστις δι' αὐτὴν ἦτο μόνον τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς.

Διὰ τίνος τρόπου;

Τὸ ἠγνοεῖ. Δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν ἐντιμὸν καὶ εἰρηνικὴν, ἀλλὰ τὴν δὲ πατριαρχικὴν οἰκογένειαν τοῦ συζύγου τῆς τὰ μίση αὐτῆς καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὰ συναισθανθῶσιν.

Ἦτο λοιπὸν προωρισμένη νὰ πολεμήσῃ μόνῃ!

Ἄλλὰ πῶς;

Ἄν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν βαρόνον!...

Ἄφ' ἧς στιγμῆς διείδεν, ἔστω καὶ ἀμυδρῶς, τὴν ἐλπίδα νὰ τὸ κατορθώσῃ, κατέστη τρυφερὰ καὶ ὑποταγμένη τῷ συζύγῳ αὐτῆς, πρὸς δὲ μετεχειρίσθη πάντα τὰ θέληγητρά τῆς, ὅπως τὸν γοητεύσῃ καὶ συνδουλίσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά τοῦ.

Καὶ ἦτο τὸσφ εὐκόλος ἐπιχειρήσις!

Ὁ Ἰωάννης ἠδύνατο νὰ παραχωρήσῃ μᾶλλον πάντας τοὺς θησαυροὺς τῶν λα Βιλβωδαί, ὧν ἦτο ὁ φύλαξ, παρὰ νὰ τῷ ἀφαιρέσωσι τὴν Μαρίαν.

Οὐδεὶς τῶν θησαυρῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἂν τῷ ὑπεδεικνύετο, ἠδύνατο νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς θωπείας τῆς κρεοῦ.

Καὶ μὲ ἐν τῶν μειδιχημάτων, ἄτινα τῷ ἔπεμπεν ἐκ τοῦ παραθύρου, ὅταν εἰσήρχετο ἐπὶ τοῦ σιδηροχρόου ἴππου ἐν τῇ αὐλῇ, δὲν θ' ἀντήλλασσε πάσας τὰς μακαριότητας τοῦ παραδείσου.

Δὲν ἦτο ἔρωσ ὅ,τι ἠσθάνετο, ἦτο πάθος ἀκαταγίχτητον.

Ἄνηκεν ὄλος εἰς αὐτήν.

Ὅπου ἂν εὐρίσκετο αὐτὴν μόνην ἐβλεπεν, αὐτὴν μόνην ἐσκέπτετο.

Ὅταν τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἀνδρέα ἔφθασεν εἰς Ρόχην, ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἠσθάνθη σφοδρὸν κτύπημα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Ἦτο ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων τῆς.

Τὸ ὄνειρόν τῆς ἐξεπληροῦτο.

Ἄλλὰ παρὰ τὸ γράμμα τοῦ τηλεγραφήματος, ἐκείνη ἀμφέβαλλε περὶ τῶν σκέψεων τοῦ βαρόνου ὡς πρὸς αὐτήν.

Ἐθεώρει ἀδύνατον τὸ ν' ἀγνοῇ ἐκεῖνος τὸ ὄνομα τῆς γυναίκός, ἦν ὁ ἀγροκόμος ἐνυμφεῦθ.

Ἦσθάνετο ὅτι ἀνεμιγνύετο καὶ αὐτὴ εἰς τὰ σχέδια τοῦ οἰκονομολόγου.

Δὲν ἦτο ἡ Μαρία ἐκείνη, τῆς ὁποίας μὲ τὴν σκληρότητα ἐφόνευσε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα;

Δὲν κατεδίωκε τάχα, διὰ τοῦ ἀκαταπτώτου μίσους τοῦ, τὴν κόρην, ὡς κατεδίωξε μετὰ τόσα ἔτη τοὺς γονεῖς αὐτῆς;

Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν;

Ἐβιάζετο νὰ τὸ μάθῃ.

Ἦτοίμασε κιβωτίδιον περιέχον κοσμηματὰ τινα, πᾶν ὅ,τι τῇ ἐχρειάζετο διὰ τὸ ταξεῖδιον καὶ ὅ,τι τὸ τὸσφ πρόσφατον πένθος τῆς τῇ ἐσυγχώρει νὰ φέρῃ.

Καὶ ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν ἦσαν ταῦτα, θὰ ἐγάλα ἄλλοτε τὸν κόσμον ὁ Ἰωάννης, ἂν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ εἰδώλου τῆς καρδίας τοῦ.

Ἄλλ' ἤδη ἔφερον ὁ ἴδιος τὸ εὐῶδες κιβωτίδιον εἰς τὸ ἐξοχικὸν ἀμάξιον, ὅπερ ὁ ἵππος τοῦ ἔσυρεν, εἰς ὃ θὰ ἐπέβαινον, ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ἀθῆνης, καὶ ὅπου δὲν ἐβράδυνον, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, εὐτυχεῖς ὡς νεόνυμφοι εἰς τὸ πρῶτον ταξεῖδιον αὐτῶν, νὰ λάβωσι τὴν ἄγουσαν εἰς Παρισίους.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἦτο θαυμασῶς εὐχαρις.

Ὁ Ἰωάννης ὑπερηφανεύετο δι' αὐτήν.

Καὶ ἤξιζε τῶντι τοῦτο.

Ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς μαύρης ἐνδυμασίας τῆς ἡ κρεολὸς ἦτο ἔτι μᾶλλον ὠραία.

Ἡ λεπτὴ καὶ στίλβουσα κόμη τῆς, ἡ ἔχουσα τὸ χρῶμα βαθύ, διηρημένη εἰς πλοκάμους, ἐπανεπίπτεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆς, ἐν σχήματι θυγατρὸς.

Οἱ μαῦροι καὶ βελουδίνοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἔριπτον κάτωθεν τῶν μακρῶν βλεφαρίδων, αἵτινες τοὺς προήσπιζον, βλέμματα καταφλέγοντα τὴν καρδίαν τοῦ εὐδαίμονος συζύγου τῆς.

Οἱ ταξιδεύοντες ἐν τῷ αὐτῷ μετ' ἐκείνων διαμερίσματι, δὲν ἀπέσπων τοὺς ὀφθαλ-

λους από τῆς θελικιωτάτης ταύτης γυναικός, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο κἄν παρατηρήσασα τὸν σιωπηλὸν ἐκείνον θαυμασμὸν καὶ πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτῆς παρείχε τῷ ἀγροκόμῳ.

Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου τοὺς ἀνέμενον ὁ Ἄνδρέας καὶ τότε πρῶτον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της ἀπὸ τῆς Κούβας ἐπέθη ἀμάξης ἀξίας αὐτῆς.

Ὁ γραμματεὺς τοῦ πρίγκηπος εἶχεν ἓν κλειστὸν ἀμάξιον εἰς τὰς διαταγὰς του.

Εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Λίλης ἡ νέα γυνὴ ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

Ἦτο ὡς ἐν τῷ οἴκῳ της.

Ἐν ταῖς μεγαλοπρεπέσιν ἐκείναις αἰθούσαις, τὰς μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης διατεθειμένας, ἀνεύρισκε τὴν ἐν Καρδέναις διαμονὴν της.

Ὁ ἀγροκόμος εἶχε πάντοτε δωμάτιον ἑτοιμον δι' αὐτὸν ἐν τινι περιπτέρῳ ἐν τῷ μεγάρῳ· ἀλλὰ διὰ διαταγῆς τοῦ εὐγενοῦς πρίγκηπος καὶ πρὸς χάριν τῆς γυναικός, ἥς τὴν ἀξιοπρέπειαν διέγνωσεν, ἠτοιμάσθη ὀλόκληρον διαμέρισμα πρὸς ὑποδοχὴν της.

Ἄλλως τε εἰς τὸ δεῖπνον δὲν ἦλθεν.

Ὁ Ἄνδρέας καὶ ὁ ἀγροκόμος ἐδείπνησαν μετὰ τῆς Μαρίας ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αἰθούσῃ τοῦ φαγητοῦ. Ἄλλ' ὅταν κατὰ τὴν ὀργὴν ἐκείνου ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς γραφεῖον εἰς τὸν Ἄνδρέαν, ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ βαρόνος Ροζενδάλ ἀνηγγέλθησαν.

Αἱ γυναῖκες κατέχουσι διπλὴν τὴν ὄρασιν εἰς τ' ἀφορῶντα τὸν ἔρωτα.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία προεῖδε τὴν ἐπίσκεψιν αὐτήν.

Προσεποιήθη ὅτι ἠτοιμάζετο ν' ἀποσυρθῆ, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ τὴν ἐκράτησε διὰ φιλοφρονήσεως πλήρους λεπτότητος καὶ εὐγενείας.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον ὑποθέσεων ὁμιλίας μετὰ τοῦ συζύγου σας, εἶπεν· ὁ κύριος βαρόνος θὰ ζητήσῃ πληροφορίας τινὰς παρ' αὐτοῦ· δὲν θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συντροφεύσετε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο;

Ἐκείνη ἔμεινεν.

Καθημένη πλησίον τοῦ πρίγκηπος εἰς γωνίαν τινὰ μακρὰν τῶν ἄλλων, ὠμίλει μετ' αὐτοῦ περὶ θεάτρου, περὶ ταξειδίων καὶ περὶ συρμῶν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτῆς συνεκέντρων πρὸς τὸν βαρόνον καὶ ἐκείνον ἔβλεπε καὶ ἐκείνον ἐμελέτα κρυφίως ὡς αἰεὶ ἠδύνατο.

Ἦτο ἐκεῖ, ἐνώπιόν της ἐπὶ τέλους ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἐξήσκησε τόσῳ ἀπαισίαν ἐπιρροὴν ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς.

Μὲ τὴν ἀκρίθειαν οἰκονομολόγου, ἐζήτηε οὗτος πληροφορίας περὶ τοῦ κτήματος ὅπερ ἠγόρασε καὶ ὠμίλει ἐλαφρῶς καὶ ἀδιαφόρως περὶ τῶν χρημάτων ἅτινα ἔδει νὰ δαπανήσῃσι πρὸς βελτιώσιν του.

— Μὰ τὴν πίστιν μου κύριε, βαρόνε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, δὲν δύναται νὰ γείνη καλύτερον ἀφ' ὅ,τι εἶναι. Ὁ πύργος μόνον εἶναι πολὺ παρημελημένος, ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος οἶος εἶναι, ἐπὶ αἰῶνας ἀκόμη δύναται νὰ μένη ὀρθος· μόνον ἡ πολυτέλεια τῷ λείπει, ἀλλ' εἰς τὸν τόπον μας ὀλίγον φροντίζουσι περὶ τούτου.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία παρετήρησε ὅτι ὁ

βαρόνος ἔρριπτε ἐταστικὸν βλέμμα πρὸς τὸ μέρος της.

Ἦννόησε τότε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ ἡ καρδία αὐτῆς ἤρξατο παλλοῦσα ὑπὸ τὸ ἐκ μαύρου κασμιρίου ἔνδυμα αὐτῆς.

Τὸ ὕφασμα ἦτο τριπλὸν μέτριον, ἀλλ' ὀποιᾶς τελειότητος ὑπέκρυπτε!

Ἠγέρθη, ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ παρατηρήσῃ τὰς εἰκόνας τῶν γυναικῶν ἐκ τοῦ πλησίον.

— Τίνος εἶναι αἰεὶκόνας αὐταί; ἠρώτησε τὸν πρίγκηπα.

— Τοῦ Λαγκρενέ· εἶναι ἡ εἰκὼν μίᾶς τῶν προγόνων μου, φιλότατη κυρία.

Καὶ ὁ βαρόνος ἠδυνήθη οὕτω νὰ θαυμάσῃ τὸ εὐκαμπτον ἀνάστημα καὶ τὴν εὐκίνησιαν ἐκείνης ἥς εἶχε φρονέσῃ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα.

Ἐδῆξε τὰ χεῖλη, καὶ νέφος ἐρυθρῶν διηγήθη πρὸ τῶν ὀμμάτων του, ἀλλ' ἐσβέσθη ταχέως.

Ἀφ' οὗτο ἡ Γερμανίς ἀπέθανεν, οὐδέποτε γυνὴ τὸν εἶχε τόσον συγκίνησῃ.

Καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν πόθεν ἡ συγκίνησις ἐκείνη ἦτις τὸν κατελάμβανε.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία, ἔχουσα τὸν βραχίονα αὐτῆς ὑψωμένον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα φέρουσα πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν, παρετήρηε τὴν εἰκόνα, παριστώσαν γυναῖκα νέαν, τὴν κόμην ἔχουσαν κεκονιαμένην, τὴν ὄψιν γινώσκῃ καὶ ἐπὶ τῶν μῆλων τῶν παρειῶν ἐρυθρῶν χρῶμα.

— Τί κρῖμα, εἶπε, ν' ἀποθνήσκῃ τις νέος ὅταν εἶναι τόσῳ καλοκαμωμένος!

Καὶ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε διὰ φωνῆς τόσον ἀρμονικῆς, ὥστε ὁ βαρόνος ἐστράφη θέλων νὰ τῇ κάμῃ φιλοφρονήσιν τινα, ἀλλ' αὕτη ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ.

— Πολὺ καλά, κύριε λὰ Βιλλωδαί, εἶπεν· ἐπειδὴ ὁ πύργος εἶναι κατεστραμμένος θὰ τὸν ἀνοικοδομήσωμεν. Ἐπεθύμησα πάντοτε νὰ ἀποκτήσω κατοικίαν τινὰ εἰς θέσιν εὐάερον ἀπέναντι τῆς θαλάσσης, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ σὰς ἐπισκεφθῶ μετὰ τινος ἡμέρας — καὶ τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερον ἰδιαιτέρως — καὶ θὰ ἐκλέξωμεν ἡμεῖς τὸ μέρος ὅπου θὰ κτισθῇ αὕτη· ἀλλως τε γνωρίζω τὴν Ρόχην μόλις μού τὴν ἐπαινοῦν πολὺ καὶ θέλω νὰ ἴδω ἰδίως ὄμμασιν ἂν λέγῃσιν ὑπερβολὰς.

Κατόπιν ὁ βαρόνος μὲ τὴν ἀφέλειάν του, ὡς ἑκατομμυριούχου, ἐφάνη χαρίεις ἐπήνεσε ἐπὶ τῇ τιμῇ καὶ τῇ ἀνδρείᾳ των τοὺς λὰ Βιλλωδαί, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς οἰκογενείας των.

Ὁ πρίγκηψ καὶ τὰ ἔχασμήθη κατὰ τὸ διάστημα ὅλου τούτου τοῦ φιλιππικοῦ, ἔκρινε καλὸν νὰ προσθήσῃ:

— Ἐὰν θὰ μ' ἐμποδίξῃς τινὰ πωλήσω τὴν Ρόχην, τοῦτο θὰ ἦτο ὁ ἀγροκόμος μου· ἀλλὰ οἱ ὀδόντες τῶν Παρισίων, καὶ τὰ ἐλαττώματά των, συμπαρασύρουσιν ὅλα, καὶ δι' αὐτῶν διηγήθη καὶ ἡ Ρόχη, γῆ 3 χιλ. ἑκταρίων· εἶναι σκληρὸν ἀλλὰ τί νὰ γείνη!

— Τὸ πάθημα νὰ σὰς γείνη μάθημα πρίγκηψ.

— Μὴ ἀναμιγνύεσθε εἰς τὰς συμβουλάς

σὰς παρακαλῶ, ὁ γραμματεὺς μου μοῦ ἀρκεῖ.

Καὶ ἔλαβε τὸν πῖλόν του.

Ὁ βαρόνος ἐπλησίασε πρὸς τὴν Μαρίαν.

— Κυρία, τῇ εἶπε, φέρετε πένθος;

— Μάλιστα, κύριε βαρόνε.

— Θὰ τολμήσω νὰ σὰς ἐρωτήσω τίνος;

— Τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς μου, κύριε βαρόνε.

— Ἀπέθανον πρὸ καιροῦ;

— Πρὸ ὀλίγων μόνον μηνῶν.

Ὁ Ροζενδάλ δὲν ἐπρόσθεσεν ἄλλο.

Ἡ φωνὴ τῆς νέας γυναικός δὲν προεῖδε ποσῶς ὀργὴν, ἐξεφράζετο μάλιστα μὲ ἀπλότητα ἀξίεραστον.

Ὁ βαρόνος ἐσκέφθη. Ἄγνοεῖ τὰ πάντα ἡ Μερσεδὲς δὲν τῇ εἶπε τίποτε!

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σὰς κάμωμεν νὰ λησμονήσητε τὰ δυστυχήματά σας εἶπεν.

Ἡ Μαρία ἠμέκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἔρριψε ἐπὶ τοῦ Μαξίμου βλέμμα, εἰς ὃ συνεκέντρωσε πᾶσαν τὴν ψυχὴν αὐτῆς.

Ὁ βαρόνος ὑπέκλιθη βαθέως, ἐχαιρέτησε τὴν κρεολὸν καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ πρίγκηψ, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξάν τοῦ φίλου του ἐφώνησε τὸν ἀνδρέαν.

— Θὰ ἔλθῃς εἰς τὸ μελόδραμα; τῷ εἶπεν.

— Μάλιστα, πρίγκηψ, ἀμα ὁ ἀδελφός μου ἀποσυρθῆ εἰς τὰ δωμάτιά του.

— Τότε θὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὴν ἐξοδὸν ἂν δύνασαι.

— Μάλιστα πρίγκηψ.

Ἡ ἀμαξά τοῦ βαρόνου διηυθύνθη εἰς τὴν βασιλικὴν γέφυραν.

— Ἀνέγνωσας τὸν Στανδάλ; ἠρώτησεν ὁ Μαξίμος.

— Πρὸ χρόνων.

— Τί λέγει περὶ κεραυνοῦ;

— Ἄγνοῶ, ἀλλὰ τὸν ἐδοκίμασα ὁ ἴδιος· πολλάκις μόνον δὲ τὰ ἀποτελέσματά του, δὲν εἶναι νομιζῶ μακρὰς διαρκείας.

— Οὕτως ἰσχυρίζεσαι ὅτι δύναται τις ἐκ πρώτης ὄψεως ν' ἀγαπήσῃ μίαν γυναῖκα;

— Ναι, καὶ μέχρι μανίας.

Ὁ βαρόνος δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐκφράζουσι τὰ αἰσθήματά των, οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς καλλιτέρους φίλους των.

Ἐσιώπησεν.

Ἄλλ' ὁ πρίγκηψ δὲν ἦτο ἐπιφυλακτικὸς ὡς αὐτόν.

— Ἀκριβῶς, εἶπε, πρὸ ὀλίγου ἠσθάνθην τί παραπλήσιον.

— Πότε.

— Εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ τέταρτον.

— Καὶ ποῦ;

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου.

— Καὶ πῶς ἦτο, ἡ γυνὴ ἦτις τὸ προῦκάλεσε;

— Ξανθὴ!

Ὁ βαρόνος ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως,

Ὁ πρίγκηψ θὰ ἦτο ἐπιφοβὸς ἀντίζηλος· ἐγνώριζε τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν καὶ δυστυχῶς δι' αὐτὸν αἰ κατακτήσεις του ἦσαν ἀναρίθμητοι.

Ἐκεῖνος ἐπανάλαβε:

— Ξαυθή, λεπτοφυής, έκτάκτου πνεύματος.

— Εἰς τί;

— Εἶναι τὸ μυστικόν μου. Ἄλλ' εἶμαι κυρι-ο-λε-κτι-κῶς τρελλός.

— Τόσον πολὺ!

— Ναί, καὶ δὲν τὴν εἶδον πρᾶ ἐν τέταρτον περίπου, διότι ταχέως ἐξηφανίσθη.

— Καὶ θὰ τὴν ἐπανίδης!

— Τὸ ἐλπίζω, τοῦλάχιστον θὰ κάμω πᾶν ὅ,τι δύναμαι πρὸς τοῦτο.

— Καὶ διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν λὰ Βιλ-λωδαί, πῶς τὴν εὐρίσκες;

— Ὁραιοτάτην, ἀνατροφή ὑπέροχος, λεπτότης, ὑπερτάτην εὐγένειαν. Ἠθικῶς. Φυσικῶς δὲ ὅ,τι τέλειον τὸ ιδεῶδες τοῦ ὠραίου, καὶ ἂν δὲν εἶχον ἰδῆ τὴν ἄλλην, ἤθελον στήσῃ πολιορκίαν, ἢν οὐδὲν θὰ μὲ ἠνάγκαζε νὰ λύσω, ἀλλ' ἤμην ἀλυσσόδετος.

— Διότι εἶδες μίαν γυναῖκα ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα;

— Εἶναι ὁ κερκυρός! Ἐν τούτοις, εἶναι κρῖμα ν' ἀφήσῃ τις αὐτὸν τὸν θησαυρὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς ἀγροίκου οἴου ὁ λὰ Βιλλωδαί. Ἀλήθεια, πόσους ἐπαίνους τῷ ἐπεσώρευσας! ἐνόμισα ὅτι ἀκούω τὸν λόγον τῆς Βασιλείσσης κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν βουλῶν εἰς Οὐενστρίστερ: ἦτο νὰ σκάσῃ τις καὶ ἔσκαζα ἐνδομύχως.

Ἡ ἀμαξία ἔφθασεν εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Μελοδράματος.

Οἱ δύο φίλοι κατῆλθον καὶ κρατοῦντες τὸν βραχίονα ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, ἀνῆλθον τὴν κλιμακα, ἢν ἅπασα ἡ Εὐρώπη φθονεῖ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην «ὁ κόμης Ὁρύ,» ὃν θὰ εἶδον κατ' ἄρχάς, ἐτελείονε καὶ τὸ πληθυσζοῦσκροπίζετο εἰς τοὺς διακρόμους καὶ τὸ ἀναπαυτήριον, περιμένον τὴν ἐναρξίν τοῦ χοροῦ, καθ' ὃν ἡ παιουμένη τὴν ἐναρξίν τῆς, θὰ ἀνέπτυσσε τὰ προτερήματά τῆς ἐνώπιον τοῦ παρισινοῦ κοῖνοῦ.

IZ'

Ἐν τῷ ἀναπαυτηρίῳ αἱ συνδιαλέξεις διεσταυροῦντο ζωηραί.

Τὸ Παρίσι ὅλο, ὁ τύπος τούτέστι καὶ ὁ καλὸς κόσμος ἦτον ἐκεῖ.

Ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν, στήριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ τῆς, ἦτο ἡ πρώτη γνώριμος, ἢν ὁ βαρῶνος καὶ ὁ πρίγκηψ συνῆντησαν ἐκεῖ.

Ἡ μαρκησία ἀφῆκε τὸν υἱὸν τῆς, καὶ ἔλαθεν οἰκείως τὸν βραχίονα τοῦ Μαξίμου.

— Γνωρίζεις τὴν Ροζίταν; τῷ εἶπε.

— Καθόλου.

— Τὴν ἐπαινοῦν πολὺ, ἔχει πνεῦμα λέγον καὶ εὐγένειαν μεγάλην, καὶ δὲν τὴν γνωρίζεις;

— Ποῦ διάβολον ἤθελες νὰ γνωρίσω αὐτὴν τὴν μικρὰν!

— Ἐχεις δίκαιον.

Καὶ ἔσυρε τὸν χρηματιστὴν πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ἀναπαυτηρίου.

Ὁ πρίγκηψ ἔμεινε μόνος μετὰ τὸν Ρολάνδον δ' Ἀρτάν.

— Πάντοτε σοβρῶς, τῷ εἶπεν ἐμπαίζων τὴν μελαγχολικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νέου, πάντοτε ἐγκύπτων εἰς τὰ βιβλία,

τὰς ὄνειροπολήσεις καὶ τὴν ποίησιν! πάντοτε βεβουλισμένος εἰς ἐκστάσεις!

— Ὁ κόσμος μὲ στενοχωρεῖ, εἶπεν ὁ μαρκησίας.

— Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους του. Ἄλλὰ ἡ νεότης παρέρχεται καὶ εἶσθε ἤδη ἐνήλιξ.

— Πρὸ ὀκτῶ μηνῶν, εἶπεν ὁ Ρολάνδος. Ὁ πρίγκηψ ἐξηκολούθησε.

— Εἶσθε πλούσιος, πολὺ πλούσιος μάλιστα, ἡ ζωὴ ὄφειλε διὰ σὰς νὰ ἦναι ἐστρωμένη διὰ ῥόδων, ὀρέψατέ τα.

— Ζητῶ.

— Τί λοιπόν; κανὲν εἶδωλον;

— Ἴσως.

— Καὶ δὲν τὸ συνητήσατε;

— Ὅχι.

— Καὶ ἐν τούτοις ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος. Πρῶτον εἶναι τὸ σῶμα τῶν χορευτριῶν, ἔπειτα... ἄ, ἰδοὺ μία ὁμάς!...

Ἦτο ἡ οἰκογένεια Σερβίνου.

Αἱ πέντε νεάνιδες μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν εἰσῆρχοντο, ὄρσοι, ἐρυθραί, ἐκ τῆς ζωηρότητος τῶν καὶ τῶν γελώτων, αἵτινες διέκοπτον τὸν μονότονον θόρυβον τῶν ψιθυρισμῶν καὶ τῆς θλίψεως τῶν ὑποδημάτων ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Πρὸ τοῦ πρίγκηπος ἔστησαν αἴφνης καὶ ἐχαιρέτισαν ὅλοι ἑμοῦ κατὰ τρόπον κωμικόν.

— Ἦλθατε πρὸ πολλοῦ, ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα συγκεινημένη.

— Ὅχι: μόλις ἔφθασα. Καὶ ὁ πατήρ σας;

— Ὁ πατήρ μου; εἶπεν ἡ Τερέζα: εἶναι ἀπασχολημένος εἰς φιλονεικίαν τινά. Πρόκειται περὶ τέχνης, καὶ τὸ τοιοῦτον θέμα τὸ ὑποστηρίζει πάντοτε δι' ἔργων διὰ λόγων, μετὰ τοὺς ὄνυχας καὶ μετὰ τὸ στόμα, unquibus et rostro!

— Ὡ! εἶπεν ὁ πρίγκηψ ἐκθαμβος, γνωρίζετε τὴν λατινικὴν;

— Αὐτὰς τὰς τρεῖς λέξεις μάλιστα: κυτὰξετε.

Τῶντι, ὁ γλύπτῃς ἐν μέσῳ ὀμίλου φίλων, ἐφιλονεῖ μετὰ ζήσεως, ἂν ἔπρεπε νὰ κρίνῃ τις ἐκ τῶν χειρονομιῶν του.

Ὁ πρίγκηψ ἐμακρύνθη ἐν συνοδίᾳ τῆς οἰκογενείας Σερβίνου τῆς μητρὸς ἀκολουθούσης τὰς ἐπιγόνους τῆς.

Ἀπὸ κηροῦ εἰς καιρὸν ὁ πρίγκηψ κύπτων ἐψιθύριζε κῆτι εἰς τὸ οὖς τῆς πρεσβυτέρης, ἣτις ἀπῆντα διὰ βεβιασμένου μειδιήματος.

Ἀποτέρω ἡ μαρκησία συνωμίλει μετὰ τοῦ βαρῶνος.

— Εἶδες τὴν θυγατέρα τῆς Μερσεδές;

— Ναί.

— Πῶς τὴν εὖρες;

— Δὲν σοῦ τὸ κρύπτω: θεῖαν.

— Τόσον εἶναι ὠραία;

— Δηληθῆ δὲν ὑπάρχει ὁμοίᾳ τῆς, ὅπως ἔλεγον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ρονσάρ.

— Ὡ! δὲν ἔχει ὁμοίαν! ἐλπίζω πῶς θὰ τὴν ἀποβάλλῃς ἀπ' ἐκεῖ! ἄς ἀφανισθῇ καὶ τότε ἴσως λησμονήσωμεν τὸ παρελθόν.

— Φιλτάτη, εἶπεν ὁ βαρῶνος, ἄς ὀμιλήσωμεν σεβρῶς: τὸ παιδίον αὐτὸ εἶναι ἀθῶον τοῦ κρῖματος τῶν γονέων του. Ἐλάτρευον τὸν πατέρα μου: ὁ μαρκησίας δ' Ἀρτάν, ὅστις ἐν τούτοις ἦτο ἐν τῷ δικαίῳ του, Ματ-

θίλῃ, διότι σὲ ἠγάπα καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει εἰς πόσα ὁ ἔρω; δύναται νὰ ὠθήσῃ, μοὶ ἐπροξένησε μεγίστην λύπην καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὠρκήσθη νὰ ἐκδικηθῶ. Ἄλλ' ὅτε ὁ Μορέλ, ἐκ πεποθησῆος ἢ θέλων νὰ μᾶς κολλακίση, ἔπραξεν ὅχι ὅ,τι ὁ κόσμος ἐθεώρησε τυχαῖον, ἀλλ' ὅ,τι ἦτο ἔργον ἡμῶν, ἔγραψα κάτωθεν τοῦ μεταξὺ μας λογαριασμοῦ: «Ἐξωφλήθη».

— Κατόπιν ἡ Μερσεδές ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν: ἠθέλησες νὰ τῇ ἀποδώσῃς κακὸν ἀντὶ κακοῦ! ἦτο ἰδικὸς σου λογαριασμός. Ἄλλ' ὅτε ἔμαθον τὸν θάνατόν τῆς καὶ τὰς θλιβεράς περιπετείας τῆς αὐτοχειρίας τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἠτοιμαζόμεν ἐν ἀγνοίᾳ σου νὰ τῇ ἐπέμψω χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ θὰ τῇ ἐπέτρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀβάναν καὶ νὰ ζήσῃ ἐκεῖ ἀφανῆς: μόνος ὁ Μορέλ ἴσως θὰ ἐμάνθανε τοῦτο, ὅπως μετὰ βοήθησιν νὰ μείνῃ ἀγνωστον πόθεν τὸ ποσὸν προήρχετο. Ἐπίστευα ἄλλως τε ὅτι ἡ μνησικακία σου ἐσβέσθη.

» Ἡ τύχη τὰ διέθεσεν ἄλλως.

» Σκέφθητι: ἄς μὴ σὲ τυφλώσῃ τὸ πάθος. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν τὸ κρύπτω. Ὁ πατήρ μου σὲ ἠγάπα ἐπίσης, οἱ χαρακτῆρές μας ὁμοιάζουσι καὶ σὲ θεωρῶ γυναῖκα ἀνωτέρου πνεύματος. Ἄλλ' εἶσαι εὐτυχής, ἔχεις υἱὸν ἄξιον σοῦ: αἱ ἐπιθυμίαι σου ἐξεπληρώθησαν καὶ αἱ ἰδικαί μου ἐπίσης καὶ πέραν τῶν ἐλπίδων μου. Ἄς ἀφήσωμεν ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τῆς τὴν ἀκίνδυνον ταύτην νεάνίδα. Μόλις, μόλις γνωρίζει τὰ κατὰ τοὺς γονεῖς αὐτῆς: μοὶ ἐφάνη ἀμέριμος, ὡς πᾶσαι αἱ κρεολοί: οὔτε δύναται, οὔτε θέλει νὰ μᾶς βλάβῃ: λησμονήσέ την.

— Ἄ! εἶπε μετὰ πικρίας ἡ μαρκησία, διὰ νὰ ὀμιλήσῃς οὕτω, φαίνεται ὅτι σὲ κατέκτησε!

— Τόσω γρήγορα! εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ μαρκησίας.

— Καὶ πόσος χρόνος χρειάζεται εἰς γυναῖκα, ἣτις δευτέραν δὲν ἔχει! διὰ νὰ κατακτήσῃ μίαν καρδίαν;

— Ἡ ἰδική μου ἐδοκιμάσθη.

— Ἐν τῷ ἔρωτι, αἱ θεωρούμεναι ἰσχυρότεροι εἶναι συνήθως αἱ πλέον εὐάλωτοι.

Ὁ βαρῶνος δὲν ἀπεκρίθη.

Ἡ μεταξὺ δύο πράξεων ἀνάπαυλα ἐτελείωνεν.

— Ἐρχεσθε μαζί μου, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ὅχι: ἔχω νὰ ὀμιλήσω μετὰ τὸν ἀρχιτέκτονά μου.

— Ὁ ἀ οικοδομῆσῃς τι;

— Μοὶ κατέβη τοιαύτη ἰδέα.

— Εἰς Ρόχην.

— Ἴσως.

— Ἄ, Μάξιμε, Μάξιμε! ἔχεις δίκαιον: εἶναι ὠραία πολὺ ἡ γυνὴ αὐτῆ: κρίνει τις ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τὸ πρᾶγμα. Ἐπέρασες εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον!

— Ἀπατάσαι, φιλτάτη.

Ἐχωρίσθησαν.

Τὸ παραπέτασμα ὑψώθη.

Ἡ σκηνὴ ἠνοίγετο ἐπὶ τῆς πλατείας χωρίου τινὸς τῆς Γαλλικίας.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

Ἡ λέξις «μαρκήσιος» ἦτο λίαν εὐκρινῶς γεγραμμένη, ἀλλ' ἠδύνατό τις νὰ προκαλέσῃ τὸν δεινότερον ἀναγνώστην, ἐὰν ἠδύνατο οὗτος νὰ μαντεύσῃ ὅτι αἱ κατόπιν κακογεγραμμένοι λέξεις ἀπετέλουν τὸ ὀνοματεπώνυμον «Ἀδριανὸς Βερβεῖν».

Ὁ Γαβιρὼν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ αὐτὸ παράδοξον μειδίαμα, ὅπερ ἐμειδίασε σπογγίζων τὸ ἀβάκιον, ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἔθηκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ περικάλυμμα ἐπὶ τοῦ γραφείου.

Τότε ἐνεφανίσθη ὁ θυρωρὸς ἐπὶ τοῦ κατωφλοίου.

— Κύριε Γαβιρῶν, εἶπεν, ὁ κύριος Ρουσὼ σὰς ζητεῖ.

Ὁ Γαβιρῶν μετέβη ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος, εἰς ὃ εἶχεν ἔλθει καὶ ὁ Θεόδωρος.

Ὁ πιστὸς θεράπων, ὑπὸ φοβερᾶς συγκινήσεως κατεχόμενος, ἐκόμιζε τὴν προφορικὴν ἀπάντησιν τῆς μαρκησίας Δεμομπεραί, εἰς ἣν εἶχεν ἀποσταλῆ, ὅτι δηλαδὴ ὁ Γάστων Δελιμᾶς καὶ ὁ Σαρμεῖλ δὲν εἶχον εἰσέτι ἐπιστρέψει εἰς Παρισίους.

— Τίποτε, τίποτε, ἀκόμη τίποτε, εἶπεν ὁ κόμης τῷ Γαβιρῶν περιαλγῶς· ἡ κυρία Δεμομπεραί, ἐφ' ἧς ἠλπίζον, δὲν δύναται καὶ αὐτὴ, ὡς ἡμεῖς, νὰ πράξῃ τίποτε.

Καὶ δι' ἐνὸς νεύματος ἐδήλωσε τῷ Θεόδωρῳ καὶ τῇ Φραγκίσκῃ ν' ἀποχωρήσωσι, ταῦτο δὲ καὶ ἐπραξάν παραχρῆμα.

— Σ' ἐφώνασα, Γαβιρῶν, ἐπανέλαβε, διότι ἔχω ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω μαζὶ σου· αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς διὰ τοῦτο καὶ θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πυρετός μου εὐρίσκεται εἰς ὕψισιν, διότι αὖριον, καὶ ἴσως μετ' ὀλίγου ὥρας, δὲν θὰ δυνθῶ νὰ ὁμιλήσω πλέον.

— Μήπως αἰσθάνεσαι τὸν ἐκυτόν σου ἄσχημα;

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ· ἔχασα πολὺ αἷμα καὶ προβλέπω τὰ ἐπακόλουθα τῆς ἐξαντλήσεώς μου. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ ἴσως καὶ περισσότερον, δὲν θὰ ἦμαι εἰς θέσιν νὰ πράξω τίποτε, ὅθεν νομίζω καλὸν νὰ λάβω τὰ μέτρα μου. Μοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν, φίλε μου, καὶ ἤξεύρω πῶς θ' ἀναγνωρίσω τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν. Ἐπὶ τῆς βοηθείας σου δὲν ἠλπίζον, διότι βραδύτερον μόνον σὲ ἀνέμενον, κατὰ τὴν ὥραν δηλαδὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐρχέσαι πάντοτε. Ἐὰν ἔχης νὰ μοῦ εἴπῃς τι, ὁμίλει, σὲ ἀκούω.

— Ἐχω νὰ σὰς διαφωτίσω περὶ τίνος πράγματος, τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται κάπως σπουδαῖον.

— Λέγε, λέγε γρήγορα.

Ὁ Γαβιρῶν ἤρξατο ἀνακοινῶν τῷ κόμητι τὰς ὑπονοίας του κατὰ τῆς κυρίας Δουράνδου, τοῦθ' ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ μεταβῆ τὸ πρῶν εἰς τὴν κατοικίαν της.

Ἀκολουθῶς διηγήθη μετὰ πάσης δυνατῆς ἀκριβείας τὴν μετὰ τῆς θυρωροῦ τῆς ὁδοῦ Δαβὺ συνδιάλεξίν του.

Ὁ κόμης ἐγερθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης ἤκουε μὲ ἀπαστράπτοντας ὄφθαλμούς.

— Ἄ! τίποτε πλέον δὲν ἐννοῶ, ἀνέκραξεν· ὅλα εἶναι ψεῦδη, τίποτε δὲν εἶναι ἀληθές! Μόνον τρομερὰ, τερατώδη πράγματα βλέπω! Ἄ! εἶναι διὰ νὰ τρελλαθῶ! Ἡ ἀμφιβολία μὲ πλήττει φοβερώτερον ἢ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ δολοφόνου· μὲ καταβάλλει, μὲ φονεύει!... Εὐρίσκομαι ἐντὸς σκότους, ὅπόθεν δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω. Καὶ ὅπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ὑπάρχει ἡ ἀτιμία! Ἡ ἀτιμία, ναί, παντοῦ ἡ ἀτιμία!

Καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὑπόκωφον ἀφήσας στεναγμόν.

— Δυστυχῆ πάτερ! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Γαβιρῶν.

ΚΑ'

Μετὰ τὸ κακούργημα.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὁ κόμης ἐπένελαθεν:

— Ἐκείνο τὸ ὁποῖον μοι εἶπες, Γαβιρῶν, ἔχει πράγματι σημασίαν. Ἄς ἴδωμεν ποῖαν ἔνοιαν διδεις σὺ εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησιν τῆς παιδαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Δελώρμ; τί ὑποθέτεις τί πιστεύεις;

— Αἱ ὑποψαί μου σχεδὸν μετεβλήθησαν εἰς βεβαιότητα,

— Λοιπὸν φρονεῖς;

— Φρονῶ ὅτι ἡ παιδαγωγὸς συνέπραξεν εἰς τὴν ἀπαγωγὴν. Καὶ δὲν τολμῶ βεβαίως ἀκόμη νὰ εἴπω ὅτι εἶναι καὶ συνένοχος εἰς τὴν ἀπόπειραν τῆς δολοφονίας, τῆς ὁποίας ἐγείνατε θῦμα, ἀλλ' ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὑπάρχουν μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ κυρίου Σανζάκ σχέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιστρέφουν νὰ παραδεχθῶμεν πολλά.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἐπαθε σχεδὸν δύσποιαν, ἥτις μικροῦ δεῖν ἐπήνεγκε συγκοπὴν.

— ὦ! εἴθε ἄσχημα! ὑπέλαβε πτοηθεὶς ὁ Γαβιρῶν.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι τίποτε, ἀπλῆ μόνον ἀδιεξοσία, ἀπεκρίθη ὁ κόμης ἀνθιστάμενος κατὰ τῆς ἀδυναμίας του. Πιστεύεις λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν, ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ μὲ δολοφονήσουν ἐπληρώθησαν πρὸς διάπραξιν τοῦ κακούργηματος τῶν;

— Ναί, καὶ ἔχετε, ὡς ἐγώ, τὴν βεβαιότητα.

— Λοιπὸν, δὲν θέλω νὰ σοῦ τὸ ἀποκρύψω, ναί, πιστεύω ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο ἐξετέλεσαν τὰς διαταγὰς, τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ καὶ τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν.

— Ὁ Σανζάκ, ναί, ὄχι ὅμως καὶ ὁ μαρκήσιος.

— Διατί κατηγορεῖς τὸν ἕνα καὶ ὄχι καὶ τὸν ἄλλον;

— Πρὶν ἢ ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν σας πρέπει νὰ ἀφίσω τὴν ἐπιφύλαξιν τὴν ὁποίαν ἐκράτησα ἀπέναντί σας. Σὰς ἠπάτησα, κύριε, ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι ἡ ἀπόδειξις τοῦ μεγάλου σεβασμοῦ μου πρὸς ὑμᾶς ὑπάρχει εἰς τὴν σιωπὴν τὴν ὁποίαν ἐκράτησα. Γνωρίζω ὅτι ἐδῶ ὀνομάζεσθε κύριος Πέτρος Ρουσὼ, καὶ εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἄουσμᾶν κύριος Δελώρμ, καὶ ὅτι κανὲν ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα εἶναι ἰδικόν σας· γνωρίζω προσέτι ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ δὲν εἶναι μήτηρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον· γνωρίζω ἀκόμη ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσουγῆ εἶναι θυγάτηρ σας καὶ ὅτι ὀνομάζεσθε κόμης Δελασέρ.

— Πῶς τὰ ἔμαθες αὐτὰ;

— Εἶναι ὀλίγον διεξοδικὴ ἡ διήγησις αὐτῆ κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν· δύναμαι ὅμως νὰ σὰς εἴπω ὅτι τὰ ἐγνώριζον ὅλα αὐτὰ ὅταν ἐπαρουσιάσθην ἐδῶ τὴν πρώτην φεράν.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα τὰ ὁποῖα γνωρίζεις; ἠρώτησεν ὁ κόμης μετὰ προφανοῦς ἀγωνίας.

— Ἐὰν δὲν ἐφοβούμην νὰ μὴ ἀφυπνίσω ἀλγεινάς ἀναμνήσεις...

— Μὴ φοβῆσαι τίποτε.

— Λοιπὸν ὀφείλω νὰ εἴπω πρὸς τὸν κύριον κόμητα ὅτι ἐμάντευσα διατὶ μ' ἔβαλεν ἄλλοτε ν' ἀνακαλύψω τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ εἰς Μεντόν, ἀφοῦ κατεσπευσμένως ἀπῆλθεν οὗτος ἐκ Παρισίων. Γνωρίζω ὅτι ὁ κύριος Σανζάκ...

— Ἡξεύρεις τί ἀπέγεινεν ἡ κόμησσα Δελασέρ; τὸν ἠρώτησεν ὁ κόμης, ἀποτόμως διακόψας αὐτόν.

— Ἄγνοῶ, κύριε κόμη.

Ὁ κόμης ἠσθάνθη τὸ στῆθός του ἀνακουφισθὲν ἀπὸ μεγάλου βάρους.

— Τί εἶχες νὰ εἴπῃς περὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ; ἠρώτησεν.

— Ἦθελα νὰ εἴπω, κύριε κόμη, ὅτε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι θανάσιμος ἐχθρὸς σας.

— Τὸ ἤξεύρω.

— Γνωρίζεις ὅτι κρύπτεσθε ἐδῶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Πέτρου Ρουσὼ, καὶ τὴν δεσποινίδα Χρυσουγῆν Δελώρμ ἀνεγνώρισεν ὡς δεσποινίδα Δελασέρ.

Αἰφνιδία λάμψις διῆλθε τὸν νοῦν τοῦ κόμητος.

— Ἄ! ἐννοῶ, ἐννοῶ, ἐψιθύρισεν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Γαβιρῶν, ὁ ὑποκόμητος Σανζάκ σὰς καταδιώκει διὰ τοῦ μίσους του καὶ τῆς ἐκδικησεῶς του καὶ σὰς πλήττει ἀσπλάγγχως.

— Οἱ ἄτιμοι! εἶπε καθ' ἑαυτόν· θέλουν τὸν θάνατόν μου, τὸν θάνατόν μου περιμέτουν.

Καὶ ὁ ἀτυχὴς πεπεισμένος ὅτι ἡ κόμησσα Δελασέρ ἦτο συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος οὐδαμῶς ἀνελογίζετο πλέον τὴν ἀτυχῆ αὐτοῦ σύζυγον ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς συνειδήσεώς του.

Ἡ παραδειγματικὴ αὐτῆς ἐπὶ δεκαεξάτιαν διαγωγή, αἱ στερήσεις καὶ τὰ παθήματά της, ἡ ἐνδεια καὶ ἡ ἐξουθενώσις της καὶ αἱ τοῦ συνειδότης τύψεις, ἡ μεταμέλεια διὰ τὸ ἀμάρτημά της, ὅ,τι ὑπὲρ τῆς θυγα-

πρός της έπραξε, πάντα ταῦτα ἐξηλείφθησαν.

Κατηγορεῖ τὴν σύζυγόν του, καὶ οὐδὲν ἐξηγεῖτο κατὰ τῶν κατηγοριῶν του καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἔρω, ὃν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποσβέσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του, δὲν ὠμίλει ὑπὲρ τῆς κομῆσεως, οὐδὲ κἄν εἰς συνηγορίαν αὐτῆς εἰτεινεν!

— Τώρα, κύριε κόμη, ἐπανελάθεν ὁ Γαβιρῶν, θ' ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγου ἐκάματε. Διατί κατηγορεῖς μόνον τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ; μὲ ἤρωτήσατε. Κατηγορῶ αὐτὸν μόνον, κύριε κόμη, διότι ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν εἶναι ἄθως. Ἦδυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶναι ὁ αὐτουργὸς τῆς ἀπαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Δελασέρ, ἀλλ' ἠπατώμεθα...

— Καὶ ὅμως, Γαβιρῶν, ὑπάρχει κἄτι σπουδαῖον διατί τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ θυγάτηρ μου ἐγεινεν ἄφαντος, ἀνεχώρησεν ὁ μαρκήσιος ἐκ Παρισίων κρυφίως, χωρὶς νὰ δυνήθῃ κανεὶς νὰ μάθῃ ἐκτοτε ποῦ εὐρίσκετο;

— Βεβαίως κἄτι σκοτεινὸν ὑπάρχει, καὶ ἐάν δὲν ὑπῆρχε αὐτό, δὲν θὰ τὸν ὑπαπτεύετο ποσῶς. Ἀλλὰ τίς μᾶς λέγει ὅτι ἡ αἰφνιδια ἀναχώρησις του ἐκ Παρισίων καὶ ἡ παρατεταμένη ἀπουσία του δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἄλλης σκευωρίας τοῦ ὑποκόμητος; Οἱ δύο ἀριστοὶ φίλοι τοῦ ὑποκόμητος ὁ κύριος Δελιμᾶνς καὶ ὁ κύριος Σαρμείλ δὲν ἔφυγον ἄρᾳ γε καὶ αὐτοὶ ἐκ Παρισίων τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ πιθανῶς μαζὺ του; Βραδύτερον, κύριε κόμη, θὰ ἔχωμεν τὴν ἐξηγήσιν τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοῦμεν σήμερον.

— Τέλος πάντων, κατὰ τὴν ἰδικὴν σου ἰδέαν, ὁ μαρκήσιος εἶναι καθόλου ξένος εἰς τὰς μηχανορραφίας τοῦ ὑποκόμητος.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ πεποίθησις μου, κύριε κόμη.

— Ἀπὸ πότε ἐσχημάτισες αὐτὴν τὴν πεποίθησιν;

— Ἀφ' ὅτου σὰς εἶδον πληγωμένον.

— Ἄ!

— Εὐθύς ὡς ἐμβῆκα εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ἐγνώρισα τὸν ἕνα ἐκ τῶν κακούργων.

— Ποῖον;

— Ἐκεῖνον μὲ τὴν εἰκοστολήν.

— Ἐπαρουσιάσθη μὲ τὴν ἐπιστολήν.

— Ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἶναι ἐπιστολή.

— Ἐλεγεν ὅτι ἦτο ὑπηρετὸς τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν.

— Τὸ ἤξεύρω, διότι εἶδα καὶ ἐσβυσα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχε γράψει. Λοιπὸν, κύριε κόμη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ὀνομαζόμενος Λόρυ, ποτὲ δὲν ἦτο ὑπηρετὸς τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν, ἀλλ' εἶναι θαλαμηπόλος τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ. Ὡς βλέπετε, κύριος καὶ θεράπων εἶναι ἴσοι.

»Ναί, κύριε κόμη, εἶμαι τώρα βέβαιος ὅτι ἀδικίως κατηγοροῦμεν τὸν μαρκησιὸν Βερβεῖν, καὶ ἰδοὺ ποῦ στηρίζω τὴν πεποίθησίν μου. Ἐάν ἦτο συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος, οἱ δύο ἄθλιοι δὲν θὰ ἤρχοντο ἐδῶ ἐκ μέρους του· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος, διότι ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας του, εἰς τὸν ὁποῖον μειδιᾷ τὸ

μέλλον καὶ ὁ ὁποῖος φέρει τὸ ὄνομα Βερβεῖν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἦναι δολοφόνος ἐάν ἦτο συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος, θὰ ἐγνώριζεν ὅτι εἴθε ὁ κόμης Δελασέρ καὶ ἡ νέα, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ, εἶναι κόρη σας· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὤπλισε δύο κακούργους διὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν πατέρα τῆς νέας, τὴν ὁποῖαν ἀπήγαγε βέβαια μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ νυμφευθῇ.

»Τέλος, κύριε κόμη, ἂν ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἤρπαξε τὴν θυγατέρα σας, θὰ ἔκκμη τὴν διάθεμα πρὸς ὑμᾶς ἢ τοῦλάχιστον πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ. Τίποτε δὲν γίνεταί ἄνευ λόγου. Διὰ ποῖον σκοπὸν θὰ ἤρπαξε ὁ μαρκήσιος τὴν δεσποινίδα Δελασέρ; Διὰ νὰ σὰς ἀναγκάσῃ βέβαια νὰ τοῦ τὴν δώσητε εἰς γάμον. Ἐάν ζητήσετε ἄλλην αἰτίαν, δὲν θὰ εὐρετε. Ὅθεν, ἐάν ὁ μαρκήσιος ἦτο ὁ ἀπαγωγεὺς ἢ καὶ συνένοχος ἐπὶ ἀπαγωγῇ, θὰ σὰς ἔλεγεν: «Κύριε κόμη, ἐκάμα κακὴν πράξιν, ἀλλ' εἶμαι πρόθυμος νὰ τὴν ἐπανορθώσω».

»Λοιπὸν συμπεραίνω ἐξ ὧν αὐτῶν, κύριε κόμη, ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν εἶναι ἄθως».

— Αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγεις Γαβιρῶν, εἶναι λογικώτατα, καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὡς σύ, ὅτι ἠπατήθη.

— Ἐάν φέρω τὸν Λουδοβίκον τὸν ἀμαξηλάτην τῆς κυρίας Δελώρμ, βεβαίως θ' ἀνεγνώριζεν τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τὸν ἐπότισε ναρκωτικὸν εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον τῆς οδοῦ Δαβύ, ἀλλ' αὐτὰ εἶναι περιττὰ καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο ἄθλιοι, οἱ ὁποῖοι ἐπληρώθησαν διὰ νὰ σὰς δολοφονήσουν, ἤρπασαν τὴν δεσποινίδα Δελασέρ.

— Ἀλλὰ τότε γνωρίζουν ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου, εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἀναμφιβόλως.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ὁμιλήσουν, Γαβιρῶν, πρέπει νὰ ὁμιλήσουν.

— Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ προδώσουν τὸν κύριόν των.

— Διὰ νὰ εἰποῦν ποῦ εἶναι ἡ θυγάτηρ μου, ὑποσχέθητι...

— Τί, κύριε κόμη;

— Δόσε εἰς αὐτοὺς τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔκλεψαν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, δηλαδὴ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ τί θέλετε νὰ κάμουν τὸ ποσὸν αὐτὸ εἰς τὴν φυλακὴν;

— Μὲ τὰ χρήματα θὰ λάβουν τὴν ἐλευθερίαν των, Γαβιρῶν.

— Ὡ! ὡς πρὸς αὐτὸ ποτέ! Νὰ ἐλευθερωθῶν δολοφόνου! Βγάλετέ το ἀπὸ τὸν νοῦν σας, κύριε κόμη.

— Ἀλλὰ τὴν θυγατέρα μου, τὴν θυγατέρα μου!

— Θὰ τὴν εὐρωμεν καὶ χωρὶς αὐτό, τὴν δεσποινίδα Δελασέρ ὡς καὶ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, κύριε κόμη ὁ ἀνακριτὴς, ὁ ἀστυνομὸς καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας θὰ ἦναι δεξιώτεροι καὶ εὐτυχέστεροι ἀπὸ ἐμέ.

Ὁ τραυματίας ἀνεσηκώθη ἐπὶ τῆς κλίνης προσβλέπων φοβερῶς.

— Δὲν θέλω, δὲν θέλω, ἀκούεις, Γαβιρῶν,

ἀνέκραξε· δὲν θέλω νὰ ἀναμιχθῇ ἡ δικαιοσύνη εἰς τὰς ὑποθέσεις μου!

— Καὶ ὅμως, κύριε κόμη.

— Τίποτε, τίποτε· ἐάν ἀπετάθην εἰς τὸ κατάστημά σας, εἰς σὲ τὸ ἔπραξα, διότι δὲν ἤθελον ποσῶς νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἀστυνομίαν.

— Ὁ ἀνακριτὴς ὅμως θ' ἀνακρίνη τοὺς δύο ἐνόχους καὶ ἐάν ὁμολογήσουν...

— Πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ θὰ τοὺς ἐρωτήσω ἐγώ.

— Τί, θέλετε;...

— Νὰ τοὺς ἀνακρίνω, σοῦ λέγω, καὶ ἀμέσως μάλιστα. Ἄς ἔλθουν ἐδῶ, πῆγαινε νὰ τοὺς ζητήσης.

Ἡ διαταγὴ ἐδόθη τόσον ἐπιτακτικῶς, ὥστε ὁ Γαβιρῶν δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντεῖπῃ.

Ἐξῆλθε λοιπὸν καὶ μετὰ μικρὸν ἐπανῆλθε συνοδευόμενος παρὰ τοῦ Νοκρῶ καὶ φέρων τοὺς δύο κακούργους, ὧν τοὺς πόδας μόνον εἶχον λύσει.

Ὁ κόμης ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης, στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τῶν πτελωτῶν προσκεφαλαίων.

— Διατί ἠθελήσατε νὰ μὲ δολοφονήσετε; ἠρώτησεν ἀποταθείς πρὸς τὸν Λόρυ.

— Διὰ νὰ σὰς κλιψῶ, ἀπεκρίθη ἰταμῶς ὁ ἄθλιος.

— Ψεύδεται!

— Τότε ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι ἠθέλησα νὰ σὰς φονεύσω ἀπλούστατα χάριν διασκεδάσεως.

— Διατί ἐπαρουσιάσθη πρὸς ἐμέ καὶ μοι εἶπες ὅτι εἶσαι ὑπηρετὸς τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν καὶ ὅτι ἐρχεσαι ἐκ μέρους του;

— Ἦτο μέσον διὰ νὰ μὲ δεχθῆτε.

— Ἦξευρες λοιπὸν ὅτι θὰ ἐπετύγχανες διὰ τὸ μέσον αὐτό;

— Ὡ! βέβαια!

— Πῶς τὸ ἤξευρες;

— Διότι γνωρίζετε τὸν μαρκησιὸν Βερβεῖν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδανείσατε τελευταίως τριάντα χιλιάδας φράγκων.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

— Ἀδιάφορον, ἀφοῦ τὸ ἤξεύρω;

— Ὁμολόγησε λοιπὸν ὅτι σ' ἐπληροφόρησεν ὁ κύριός σου.

— Ὁ κύριός μου; δὲν ἔχω ἐγὼ κύριον.

— Εἶσαι θαλαμηπόλος τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ καὶ ὀνομάζεσαι Λόρυ.

— Ψεύματα! δὲν γνωρίζω τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ· πρώτην φοράν ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ψεύδεται, κακούργε! ἀνεφώνησεν ὁ Γαβιρῶν· εἶδα πολαὶς φορές τὰ μούτρα σου καὶ σὲ ἀναγνωρίζω ὅτι εἶσαι ὁ Λόρυ.

Ὁ ἄθλιος προσέβλεψε λοζῶς τὸν Γαβιρῶν καὶ ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Νοκρῶ, ὅστις ἀπὸ στιγμῆς ἐξῆταξεν αὐτὸν προσεκτικῶς, δὲν ὀνομάζεται Λόρυ.

Καὶ διὰ ταχείας κινήσεως ἀποσπάσας τὴν ψευδῆ γενειάδα του ἀνέκραξεν:

— Ἄ! ἄ! σὲ ἀναγνωρίζω καὶ ἐγώ· ὀνομάζεσαι Ἰάκωβος Σεγέν. Ἐγὼ σὲ ἐπίασα πρὸ οὐκῶ ἐτῶν, ὅτε κατεδικάσθη εἰς δεσμὰ καὶ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὸ κάτεργον.

— Λοιπὸν ὕστερα; ἀνέκραξεν ὁ ἀχρεῖος.

— Ὅθ' ἀκαταδικασθῆς καὶ πάλιν καὶ ἐλ-

πιζώ ότι αυτήν την φοράν δὲν θὰ διαφύγῃς τὴν τιμωρίαν.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμεν.

— Λόρυ, ἐπανελάβην ὁ κόμης, θέλεις νὰ ἡμιλήθῃς καὶ νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν ;

— Μετεχειρίσθηκα μίαν ἀφορμὴν διὰ νὰ μοῦ ἀνοίξουν τὴν πόρταν σας καὶ νὰ φθάσω ἕως εἰς τὸ δωμάτιόν σας· σας ἐκτύπησα μὲ τὸ μαχαίρι μου, διὰ νὰ σας σκοτώσω καὶ ὕστερα νὰ σας κλέψω. Δὲν τὸ κατώρθωσα ὁμῶς, ἐφάνηκα ἀνάξιος καὶ τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐμέ· θὰ ὑποστῶ τὰς συνεπειάς.

— Διατί δὲν ἠμολογεῖς ὅτι εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ ;

— Διότι δὲν εἶμαι. Αὐτὸς ἐδῶ ἀπατᾶται· λέγει ὅτι μὲ γνωρίζει, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια· εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἠμολοῦν.

— Ἀκουσέ με, ἐπανελάβην ὁ κόμης· εἶπες ὅτι ἐφάνη ἀνάξιος, καὶ πράγματι ἐφάνη ἀνάξιος, διότι ἐνῶ ἐζήτηεις νὰ μὲ φονεύσῃς, μ' ἐπλήγωσες μόνον, καὶ δόξα τῷ Θεῷ ὄχι ἐπικινδύνως. Ἐχῶ ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ φανῶ ἐπιεικὴς πρὸς σὲ καὶ πρὸς τὸν σύντροφόν σου καὶ νὰ μεταχειρισθῶ μάλιστα τοὺς φίλους μου, διὰ νὰ μὴ καταδικασθῆτε αὐστηρῶς· ἀλλὰ θὰ τὸ κάμω μὲ μίαν μόνην συμφωνίαν, νὰ μοῦ εἴπῃς δηλαδὴ ποῦ ἔχετε τὴν κόρην μου, τὴν ὁποίαν ἠρπάσατε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Δαβύ.

— Ὡ! νὰ καὶ ἄλλη ἱστορία, ὑπέλαβε μετ' ἐκπλήκτου ἤθους· ἀρπάσαμε ἓνα κορίτσι! Καὶ νὰ τὸ κάμωμεν τί ; Εἶπέ μας λοιπόν, δὲν σας φαίνεται νόστιμον αὐτό ; Αἶ, βλέπεις ἐκεῖ, εἰς τὴν ἡλικίαν μας τέτοιοι ἀσχημάνθρωποι νὰ διασκεδάζωμεν ἀκόμη, ἀρπάζοντες κορίτσια... Ὡ, λά, λά!

— Λοιπὸν ἀποποιεῖσαι νὰ ἡμιλήθῃς, εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἀποποιεῖμαι νὰ ἡμιλήσω ἐγώ ; Νομίζω ὁμῶς ὅτι μ' ἐκάμετε ἕως τώρα νὰ φλυαρῆσω ὄχι ὀλίγον. Ὅσον διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ κοριτσιοῦ ποῦ ἀρπαξάν, δὲν γνωρίζω τίποτε καὶ μῆτε καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ εἴπῃτε.

— Οὐτ' ἐγώ, εἶπε μεμφιμοίρως ὁ Κολίβρης.

Ὁ κόμης ἐπέταξε καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ὀδύνης του, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν προσπαθειῶν αὐτοῦ ἐποίησεν, ἔπεσεν ὑπτίως.

— Πάρε τους ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἔλα ὕστερα· ἔχω κᾶτι τι νὰ σοὶ εἴπω.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη, ὁ δὲ Γαβιρὼν, ἀφείδους τοὺς δύο κακούργους ὑπὸ τὴν φρουρῆσιν τοῦ Νοαρώ καὶ τοῦ Θεοδώρου ἐπανῆλθεν ἐν σπουδῇ πρὸς τὴν κόμητι.

— Ἐδοκίμασα σκληρὰν διαψεύσιν ἐλπίδος, εἶπεν ὁ γέρον· ἤλπίζον...

— Ὅτι θὰ ὠμίλου ;

— Ναί.

— Ἐγώ, κύριε κόμη, ἤμην σχεδὸν βέβαιος περὶ τοῦ ἐναντίου.

— Πιστεύεις ὅτι θὰ ἦναι τόσον ἐχέμυθοι καὶ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ;

— Ὅπως ἐσιώπησαν ἐνώπιόν σας, τοιουτοτρόπως θὰ σιωπήσουν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

— Μὲ ὅλας τὰς ἀγωνίας μου ὡς πρὸς τὴν θυγατέρα μου λέγω : Τόσον τὸ καλλίτερον, ἐάν δὲν ἡμιλήσουν. Ὡ! ὄχι, ὄχι, δὲν

πρέπει ἢ δικαιοσύνη... Ἀρκεῖ ἡ τόση ἀτιμία, ἀρκεῖ τὸ αἶσχος!... Φρονῶ, ὡς σύ, Γαβιρὼν, ὅτι ὠκίσθησαν νὰ σιωπήσουν. Περὰ δὲ ὅσον ὅτι εὐρίσκονται καὶ αὐτὴ ἡ τιμιότης εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους.

— Ὁ ὑποκόμης τοῖς ἔδωκε προφανῶς ὑποσχέσεις εἰς τὰς ὁποίας βασιζονται.

— Τὸ πιστεύω. Τέλος δὲν θὰ φανερώσουν τίποτε, καὶ τὸ λέγω, Γαβιρὼν, λογιζομαι εὐτυχὴς διὰ τοῦτο. Ἀπ' οὗτου μὲ διεφώτισες, ὅτι ἡ παιδαγωγὸς ἦτο συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος, εἶμαι κάπως ὀλιγώτερον ἀνήσυχος ὡς πρὸς τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς μου, ἢ ὅποια δὲν διατρέχει πλέον τὸν φοβερὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον ἐφοβούμην. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι· ὅταν σὲ ἐρωτήσῃ ὁ ἀστυνόμος, δὲν θὰ εἴπῃς εἰμὴ μόνον ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο ἄθλιοι εἶπωσι· δηλαδὴ ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ μὲ δολοφονήσουν καὶ νὰ μὲ κλέψουν ἔπειτα· ἰδοῦ, αὐτὸ εἶναι καὶ μόνον. Μὴ λησμονῆς δὲ πρὸ πάντων ὅτι εἶμαι καὶ θέλω νὰ μείνω Πέτρος Ρουσῶ.

»Θὰ ἐξακολουθήσῃς τὰς ἐρευνάσους μετὰ μεγαλειτέρης ἤδη δραστηριότητος. Δυστυχῶς ἐγώ εἶμαι κληνῆρης, καὶ θὰ μείνω ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας χωρὶς νὰ δύναμαι κ' ἐγὼ νὰ πράξω τίποτε καὶ φοβούμαι ὅτι αὐριοὶ θὰ ἔχω πυρετὸν καὶ θὰ λείψουν αἱ δυνάμεις μου· δὲν θὰ ἐνθυμούμαι καὶ θὰ παρκληθῶ. Ἐνεκα τούτου πρέπει νὰ σπεύσω νὰ λάβω μέτρα τινά.

»Ἐχῶ ἓνα φίλον Γαβιρὼν, ἓνα — φίλον ἐκ τῶν σπανίων, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ γνωρίζω ὅτι ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ δύναμαι νὰ βασιθῶ εἰς τὴν ἀφοσίωσίν του· ὀνομάζεται ὁ φίλος μου Βάν Ὁσσην. Πλὴν ἐνός μόνον πράγματος, τὸ ὁποῖον τῷ ἀπέκρουσα καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἔκρινα καλὸν νὰ τῷ εἴπω, γνωρίζεις ὅλα μου τὰ μυστικά καὶ τὰ σπουδαιότατα. Τὸν ἀφωσιωμένον αὐτὸν φίλον μου θέλω νὰ ἔχω εἰς τὴν θέσιν μου· ἐλπίζω ὅτι ἀκόμη θὰ ἔχω τὸν καίρὸν νὰ τῷ εἴπω τὴν ἀναμένη ἐκ τῆς φιλικίας του, ὅταν δὲ τῷ ἐκθέσω τὰ διατρέξαντα, θὰ ἐνεργήσῃ πληρέστατα ὡς κάμνω ἐγώ. Ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ἦναι ἡ πρὸς σὲ ἐμπιστοσύνη μου, Γαβιρὼν, ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὁποῖα ὀφείλεις νὰ ἀγνοῆς καὶ τὰ ὁποῖα δὲν δύναμαι νὰ εἴπω. Ἀπὸ αὐριοὶν τὸ πρῶθ θὰ ἦσαι εἰς ἀμείνονος σχέσιν μετὰ τοῦ κυρίου Βάν Ὁσσην, καὶ δὲν θ' ἀποφασίζῃς τίποτε χωρὶς νὰ τὸν συμβουλευθῇς· θὰ ἐκτελήῃς ἄνευ μηδεμιᾶς παρατηρήσεως τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας θὰ σοὶ δίδῃ, καὶ θὰ πράττῃς ὡς σοὶ λέγῃ ἐκεῖνος».

Ἀπὸ μικροῦ ἢ φωνῆ τοῦ τραυματίου ἐξησθένητε παραδόξως, καὶ τὸ στήθος του ἐταράσσεται ὑπὸ δυσπνοίας.

— Νομίζω δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σοὶ εἴπω, ἐπανελάβε μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν· θὰ διατάξῃς τὸν Θεοδῶρον ἐκ μέρους μου νὰ φωνάζῃ τάχιστα τὸν κύριον Βάν Ὁσσην, ὁ δὲ θυρωρὸς θὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀστυνόμον, διότι δὲν δύνασθε νὰ φρουρηθῆτε ἐδῶ περισσότερον τοὺς δύο ἀθλίους.

»Εἶμαι ἀδύνατος, πολὺ ἀδύνατος μάλιστα· ἡ κεφαλή μου βρύνει καὶ δὲν αἰσθάνομαι καλὰ· εἶχον ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρουν νὰ τὸ πρά-

ξω. Πήγαίνε, Γαβιρὼν, πήγαίνε, καὶ πρὸ πάντων μὴ χάνῃς οὐδὲ λεπτόν».

KB'

Ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου.

Ὁ ἀστυνόμος τοῦ διαμερίσματος, ἄμα ὡς ἔμαθε τὰ κατὰ τὸ δρᾶμα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ρουσῆ ὑπ' ἀριθ. 53 οἰκίας τοῦ κ. Πέτρου Ρουσῶ μετέβη ἐπὶ τόπου, συνοδευόμενος ὑπ' ἐνός τῶν γραμματέων του καὶ δύο ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ὡς καὶ τριῶν εἰρηνοφυλάκων. Ἐγκαταστάς ἐν τῇ αἰθούσῃ ἤρξατο ἀνακρίνων τοὺς θυρωρούς, οἵτινες ἀπήντησαν εἰπόντες τίνι τρόπῳ ἄτομόν τι, τὸ ὁποῖον ἐξέλαβον ὡς θεράποντα πλουσίας οἰκίας, ἐπαρουσιάσθη πρὸς αὐτοὺς, ἔχον ἐπιστολὴν νὰ ἐγχειρίσῃ τῷ κ. Ρουσῶ ἐξ ὀνόματος τοῦ κυρίου του. Τὸν δ' ἄλλον ὁμῶς δὲν εἶδον ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν, διότι ὁ πρῶτος ἔστη, οὕτως ὥστε ἠμπόδισεν αὐτοὺς νὰ ἴδωσιν.

— Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐξέλαβετε ὡς ὑπρέτην σας εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ ὑποτιθεμένου κυρίου του ; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Ὅχι, κύριε· ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν ἠρωτήσαμεν, διότι δὲν ὑπεθέτομεν τί θὰ συνέβαινε.

— Τίς ἠνοίξεν εἰς αὐτοὺς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ;

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, κύριε ἀστυνόμω, ἀπεκρίθη ὁ Γαβιρὼν· ἀλλὰ δὲν θὰ ἠμπορήσῃ ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας, διότι εἶναι ἄφρωνος.

— Ἄ!... Καὶ κωφὴ ;

— Ὅχι, κύριε· σας ἀκούει ἐξαίρετα.

— Ἀπὸ πότε εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Ρουσῶ ;

Ἡ Φραγκίσκη ἔδειξε τὰ δέκα τῆς δάκτυλα καὶ τρία ἀκόμη τῆς δεξιᾶς χειρὸς.

— Δεκατρία ἔτη, εἶπεν εἰσὶν ἐπιμεταφράζων τὴν χειρονομίαν αὐτῆς ὁ ἀστυνόμος.

— Ἡ πίστις καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τὸν κύριόν της εἶναι ἀνώτεροι πάσης δοκιμῆς, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν.

— Πῶς συμβαίνει, ἠρώτησε τὴν Φραγκίσκην ὁ ἀστυνόμος, νὰ ἀνοίξῃς τὴν θύραν τοῦ κυρίου σου καὶ νὰ ἀφήσῃς νὰ προχωρήσῃς μέχρις αὐτοῦ δύο ἄγνωστοι ;

Ἡ ἄφρωνος ἐποίησε πολλὰς χειρονομίας, ἄς οὐδεὶς ἠνόησεν, ἐξῆλθε μεθ' ὁρμῆς τοῦ οἰκῆματος καὶ ἐπανῆλθε παράυτα φέρουσα τὸ ἀβάκιον μετὰ ἤθους ἐκπλήκτου. Δεικνύουσα τοῦτο, κατώρθωσε μετὰ πολλὰς χειρονομίας νὰ παρκαστήσῃ τῷ ἀστυνόμῳ, ὅτι ὁ ἕτερος τῶν δύο ἀγνώστων ἐγραψέ τι, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὸν κύριόν της καὶ τὸ ἀνέγνωσε.

— Καὶ ἐσθῆσθη, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος· Διατί, καὶ ὑπὸ τίνος ;

Ὁ Γαβιρὼν ἐσίγησεν, ἡ δὲ ἄφρωνος γυνὴ ἐποίει πυρετωδῶς διάφορα κινήματα.

— Ἀπὸ κανένα ἀπὸ τοὺς δύο ἀθλίους βέβαια, ἐγνωμάτευσεν ὁ Νοαρώ.

— Πρέπει νὰ τὸ πιστεύσωμεν, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔχουν συνένεχον τρίτον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν θέλου νὰ ἐνοχοποιήσῃς.

Ἐκ τοῦ γειτονικοῦ δωματίου, οὗ ἡ θύρα ἀφῆθη ἀνοικτὴ, ὁ Λόρυ τείνων τὸ οὖς ἤκουε πάνθ' ὅσα ἐλέγοντο ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Μπα ! ἐσκέφθη, καλὸν εἶναι νὰ τὰ ζεύρω αὐτά. Καὶ ὁ Γαβιρὼν ὁ ὅποιος δὲν βγάζει τοιμουδιά ! Αὐτὸ εἶναι νόστιμον !

— Οἱ κακούργοι ἔφερον πράγματι ἐπιστολήν ; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Φραγκίσκη κατανεύσασα.

— Ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπιστολή ;

Ὁ Νοαρῶ ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ κόμητος καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἀστυνόμον.

— Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπιστολή, εἶπεν, ἀφοῦ προσεπάθησε νὰ τὴν ἀναγνώσῃ· εἶναι ὀρθοσκαλισμάτα ἀσυνάρτητα καὶ στερούμενα ἐννοίας καθ' ὅλοκληρίαν. Προφανῶς ἐγράφησαν ἐπίτηδες.

— Διὰ νὰ ἀποσπάσωσι τὴν προσοχὴν τοῦ κυρίου Ρουσῶ καὶ ἡμπορέσωσι νὰ τὸν κτυπήσωσιν, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν.

— Τσιουτοτρόπως ἐφρονεῦθη ὁ τελευταῖος τῶν Βαλοᾶ, παρετήρησεν ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ ἔστρεψε τὸ φύλλον.

— Ὡς τὸ ὑπέπευον, ἐπανάλαβεν, οὐδ' ἡ ὑπογραφή ἀναγινώσκειται ὡς τὰ λοιπά· καὶ διακρίνω μὲν τὴν λέξιν μαρκήσιος, ἀλλ' αὐτὴν μόνον καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐδῶκε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν γραμματέα του, ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν, εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Γαβιρὼν, ἐπανάλαβεν :

— Σὺ ἀπέσπασες τὸν κύριον Ρουσῶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν δολοφόνων ;

— Ναί, κύριε ἀστυνόμω, μετὰ τοῦ συντρόφου Νοαρῶ.

— Εἶσθ' ἐδῶ πλησίον καὶ ἠκούσατε τὰς κραυγὰς τοῦ θύματος ;

— Ὅχι, κύριε ἀστυνόμω, ὁ Νοαρῶ καὶ ἐγὼ ἠρχόμεθα νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν κύριον Ρουσῶ. Ἡ Φραγκίσκη, μολοντί ὁ εἰς τῶν ἀθλιῶν ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν πνίξῃ, ἡμπόρεσε νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ τοιουτοτρόπως ἡμπορέσαμεν νὰ λυτρώσωμεν τὸν κύριον Ρουσῶ.

— Ὁ κύριος Ρουσῶ μόνον μίαν ὑπηρετρίαν ἔχει ;

— Ἐχει καὶ ἓνα θαλαμηπόλον.

— Ποῦ ἦτο ὅτε διεπράττετο τὸ κακούργημα ;

— Τὸν εἶχε στείλει ἐξῶ ὁ κύριός του.

— Δὲν τὸν βλέπω, διατί δὲν εἶναι ἐδῶ ;

— Ἐβγήκε ἐξῶ, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ γρήγορα, ἄλλως, κύριε ἀστυνόμω, δὲν ἤξευρε παρά μόνον ὅσα ὁ θυρωρὸς καὶ ἐγὼ τῷ εἶπομεν.

— Ἐστῶ, ἀλλὰ διατί δὲν εἶναι ἐδῶ ;

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου του τὸν ἐπέτρεψα νὰ ζητήσῃ στενὸν φίλον τοῦ κυρίου Ρουσῶ.

— Τότε καλά. Τώρα, κύριε, εὐρεστεῖσαι νὰ μοὶ εἴπῃς ποῖος εἶσαι ;

— Μακρίστα, κύριε ἀστυνόμω. Ὀνομάζομαι Ἀντώνιος Γαβιρὼν καὶ ὁ φίλος μου Σελεστίνος Νοαρῶ, ἄλλοτε ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας, ἀποχωρήσας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἀναγνωρίζω ἐξαιρέτατὸν κύριον Νοαρῶ, εἶπεν ὁ εἰς τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

— Καὶ ἐγὼ, προσέθηκεν ὁ ἕτερος.

— Πολλὰς φορές συνειργάσθημεν, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας.

— Ὁ Νοαρῶ καὶ ἐγὼ, κύριε ἀστυνόμω, ἐπανάλαβεν ὁ Γαβιρὼν, ἀνήκομεν εἰς τὸ κα-

τάστημα τοῦ κυρίου Σερπέν καὶ συντροφίας, τὸ ὅποιον ἀναλαμβάνει νὰ διδῇ πληροφορίας εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τοιούτων.

— Ποίας σχέσεις ἔχετε μετὰ τοῦ κυρίου Ρουσῶ ;

— Ὁ κύριος Ρουσῶ μᾶς ἐπεφόρτισε ν' ἀνακαλύψωμεν πρόσωπον, διὰ τὸ ὅποιον ἐνδιαφέρεται πολὺ.

— Εἶναι ὑπόθεσις μυστικὴ ;

— Ναί, κύριε.

Ὁ ἀστυνόμος, διατελέσας ἐπὶ μακρὸν σιωπηλὸς ἐπανάλαβεν :

— Μήπως ἡ ἀπόπειρα πρὸς δολοφονίαν τοῦ κυρίου Ρουσῶ εἶναι ἐπακόλουθα τῶν διαβημάτων, τὰ ὅποια κάμνετε ;

— Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει σχέσις τις μεταξύ τῶν δύο πραγμάτων.

— Ὡστε δὲν γνωρίζετε τοὺς κακούργους ;

— Δὲν τοὺς γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Γαβιρὼν.

— Πῶς ! νὰ ποῦ δὲν μὲ γνωρίζει τώρα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λόρυ, ὅστις ἐξηκολούθει προσέχων πάσαις δυνάμεσιν· ἐξ ἀπαντος τὸ πρᾶγμα καταντᾷ περιέργον· νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἐὰν καταλαμβάνω τίποτε ἀπὸ αὐτά.

— Ἐγὼ, κύριε ἀστυνόμω, εἶπεν ὁ Νοαρῶ, ἀνεγνώρισα τὸν ἓνα τῶν κακούργων. Εἶναι κατάδικος δραπετεύσας ἀπὸ τὸ κάτεργον.

— Καὶ ὅποιος θὰ δραπετεύσῃ καὶ πάλιν, ἐμορμύρησεν ὁ Λόρυ.

— Αὐτὸς μὲ δύο ἄλλους κακούργους ἐδολοφόνησαν ἓνα ἄνθρωπον πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, ὁ Νοαρῶ, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Μάρνου μεταξύ Σκρενῶν καὶ Σκίν Μῶρ, καὶ ἐγὼ ἀνεκάλυψα καὶ συνέλαβον καὶ τοὺς τρεῖς. Αὐτὸς δὲ κατεδικάσθη εἰς εἰκοσαετὴ δεσμὰ καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὸ κάτεργον, ὡς ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ τὸ εἶπω εἰς τὸν κύριον ἀστυνόμον. Ὀνομάζεται δὲ Ἰακώβος Σεγὲν.

— Ἐξαιρετα ! Τὸν ἄλλον δὲν τὸν γνωρίζεις ;

— Ὅχι, δὲν τὸν γνωρίζω.

— Ποῖον, κατὰ τὴν γνώμην σου, τὸ ἐλαττήριον τοῦ κακούργηματος, κύριε Γαβιρὼν.

— Ἡ κλοπὴ, κύριε ἀστυνόμω.

— Καὶ ποῖα ἡ ἀπόδειξις ;

— Ὑπάρχουν ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Ρουσῶ χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὅποια ἔπεσαν ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ Ἰακώβου Σεγὲν καὶ τὰ ὅποια ἐμάζευεν ὁ Νοαρῶ. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ὁ κύριος Ρουσῶ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τῆς Γαλλίας ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, ὀλοκληρὸν δὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἦτο ἐπὶ τοῦ γραφείου, ὅτε ὁ Ἰακώβος Σεγὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ὁ κύριος ἀστυνόμος δύναται νὰ διατάξῃ νὰ ἐρευνησῶσι τὸν κλέπτην καὶ θὰ εὑρῶσι τὰς τσέπαις του γεμάταις ἀπὸ χρυσᾶ νομίσματα καὶ τραπεζικὰ γραμματία.

Ὁ ἀστυνόμος διέταξε διὰ νεύματος τοὺς ὑπαλλήλους του, ὅτινες μεταβάντες εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἐνθα εὐρίσκειτο πεπεδημένος ὁ Λόρυ, ἐκένωσαν τὰ θυλάκια αὐτοῦ· γενομένης δ' ἀριθμήσεως, εὐρέθησαν τὰ ἑκατενταχιχίλια φράγκα.

Ὁ ἀστυνόμος ἐπέισθη ὅτι οἱ κακούργοι ἠθέλησαν νὰ δολοφονήσωσι τὸν κ. Ρουσῶ ἵνα κλέψωσιν αὐτόν.

— Ἡμπορῶ νὰ ἴδω τὸν κύριον Ρουσῶ καὶ νὰ λάβω τὴν κατάθεσίν του ;

— Νὰ ἐρωτήσω, ἀπεκρίθη Γαβιρὼν.

Μεταθὰς δὲ εἰς τὸν δωμάτιον τοῦ τραυματίου ἐπανῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἦλθε τὸ δεύτερον νὰ ἴδῃ τὸν ἀσθενῆ του.

— Λοιπὸν ; ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος.

— Κύριε ἀστυνόμω, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός, μολοντί δὲν φοβοῦμαι τίποτε διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀσθενοῦς, ἡ κατάστασις του ὅμως ἐδεινώθη πολὺ ἀπὸ δύο ὥρων, εἶναι εἰς ἄκρον ἀδύνατος, μεγάλη δὲ καὶ ἐπίπονος δύσπνοια ἔσβησε παντελῶς τὴν φωνὴν του. Ἀδύνατον ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ τὸν ἀνακρίνετε.

— Ἡ κατάθεσις τοῦ κυρίου Ρουσῶ δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία, θὰ προσκληθῇ δὲ βραδύτερον εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἐὰν ἦναι ἀνάγκη.

Εἶτα ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους :

— Φέρετε ἐκείνους τοὺς δύο, εἶπεν.

Ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, ὁ δὲ ἀστυνόμος ἔρριπεν ἐπ' αὐτῶν τὸ βλέμμα, ὅπερ συνήθως ἔρριπτεν ἐπὶ τῶν πάσης κατηγορίας κακούργων.

— Καὶ αἱ δύο κακαὶ μορφαί, διενεκήθη.

Ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τὸν Κολίβρην, εἶπεν ἰσχυρᾶ τῇ φωνῇ :

— Πῶς ὀνομάζεσαι ;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Τί κάμνεις ;

— Τὸ βλέπεις τί κάμνω· νά, σὲ ἀκούω, καὶ σὲ βλέπω.

— Προσπάθησε, σὲ παρακαλῶ, νὰ ἦσαι εὐγενέστερος.

— Δὲν σὲ ὑβρίζω.

— Τότε λοιπὸν ἀποκρίσου εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Τί ἐργασίαν κάμνεις ;

— Καμμίαν.

— Εἶσαι κλέπτης ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ χειρότερον ἀκόμη.

— Αἶ, αἶ, εἶναι κανεὶς ὅ,τι ἡμπορεῖ, ὅταν δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἦναι ὅ,τι θέλει.

— Ποῦ κατοικεῖς ;

— Ποῦ κατοικῶ ; Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν, παντοῦ καὶ πουθενά.

— Δὲν θέλεις ν' ἀποκριθῆς, θὰ κατανικηθῇ ὅμως τὸ σύστημά σου αὐτὸ καὶ θὰ καταρθώσωμεν ἴσως νὰ σὲ κάμωμεν νὰ δμιλήσῃς, νὰ μάθωμεν τὰ προηγούμενά σου, πόθεν ἔρχεσαι, τί εἶσαι καὶ ποῖος εἶσαι.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν τοῦτο, εἶπεν ὁ ἄθλιος ἀνευλαβῶς μειδιᾶσας.

Ὁ ἀστυνόμος προσέβλεψεν αὐτὸν αὐστηρῶς καὶ ἀνέτεινε τοὺς ὤμους.

— Σὺ, εἶπεν ὁ Λόρυ, θὰ μιμηθῆς πιθανῶς τὸν συνένοχόν σου ἀποποιούμενος ν' ἀποκριθῆς εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας θὰ μοῦ κάμῃς.

[Ἐπεταί συνέχεια].

